

Delicie Nerková

SEPRANÁ KOŠILE

básně 2009 – 2012

Motto: Jack Kerouac, Andělé pustiny

Obsah

Delicie Nerková.....	1
SEPRANÁ KOŠILE	1
básně 2009 – 2012.....	1
Motto: Jack Kerouac, Andělé pustiny	2
Část I. - REÁLIE.....	5
ZRCADLO	5
ČÍM DÁL VZÁCNĚJI	6
SEPRANÁ KOŠILE	8
DÝCHÁNÍ V PODZIMU	9
SLAVNOST V ZÁŘÍ.....	10
DŽBÁN.....	11
RÁNO PO SOBOTĚ	12
ŘEKLI MI	13
KALUŽE.....	15
BANALITA.....	16
PAHÝL	17
JAHODY	18
POTŘEBA ČASU.....	19
ZÁLOŽKY	21
POPRAVA	23
TRÁVA	24
ČAS	25
HAD	26
OČEKÁVÁNÍ.....	27
INVERZE.....	28
NA PONORCE.....	29
UKRADENÉ TĚLO	30
Část II. TVÝCH TISÍCE TVÁŘÍ.....	31
KDYBY	31
MOC TOHO NEHCI.....	32
HLÍNA.....	33

KOŠ PLNÝ OVOCE.....	34
BÍLÉ A STŘÍBRNÉ.....	35
HEJ - POČKEJ!.....	36
TVÝCH TISÍCE TVÁŘÍ.....	37
TOUHA.....	38
KDYŽ SE MĚ DOTÝKÁŠ.....	39
NADĚJE BEZ NADĚJE.....	40
POUTNÍK.....	41
KOLEDA.....	43
SALVATOR MUNDI.....	44
O KUS DÁL.....	46
DUŠE MÁ.....	47
CESTA SVĚTEM.....	48
RYBOLOV.....	49
OBĚŤ.....	50
Část III. - LANOVÉ MOSTY.....	51
ŽENĚ MÉHO SYNA.....	51
NEBE NAD PAŘÍŽÍ.....	52
TAK UŽ SE KACÍ.....	53
JEN TROCHU SMUTKU.....	55
JEDEN DRUHÉMU.....	56
STAČÍ.....	57
KDYŽ CHCEŠ.....	58
BOSOU NOHOU.....	59
TRUDOMYSLNOST.....	61
LANOVÝ MOST.....	62
DO ADVENTU.....	63
DOPRAVA.....	64
TAK DLOUHO.....	65
ZIMNICE.....	66
RACKOVÉ.....	67
MALÉ NÁMĚSTÍ.....	69
HLAS.....	71
PAMĚŤ 1.....	73
V BAROKNÍM PODLOUBÍ.....	75
PAMĚŤ 2.....	76

GENETIKA	77
ODEŠEL PES	81
U FRANTIŠKA	82
BÍLO	83
ZMRZLÍ	84
MÁMA MÁ NAROZENINY	86
PANÍ VE VÍNOVÝCH ŠATECH	87
JONÁŠ	89
SRŠEŇ	90
DENÍČEK ROZMRZELÉ	91
STOPY V LETNÍM TICHU	92
VÁNOČNÍ POLÉVKA OD DELICIE	96
KABÁT	97
EPIŠTOLA ČTENÁŘI	98
DOSUD PUBLIKOVÁNO	99
O AUTORCE	99
TIRÁŽ	100

„Zvedám se a zkouším to - neudělám ani krok, nejde to, jako by moje stehna drželo nějaké zaklínadlo - pŕůů - Nakonec před sebe kladu kroky jako nějaké těžké předměty, jako břemena, která neunesu - jako by to nebyly jen ty bosé nohy (krvácející, s kůží rozdrásanou a plné puchýřů), ploužil jsem se s kopce a potácel s rukama rozpřaženýma jako opilec, už už jsem padal, ale nikdy opravdu nespádl a kdyby, bolelo by to tak moc jako ta moje nešťastná chodidla? - né - musel jsem zvedat kolena a klást nohy na to zubaté ostří nůžek blakeovské perfidie plné červů a kvílení - prachu - padám na kolena. Vkleče si chvíli odpočinu a zase se zvedám.“

Část I. - REÁLIE

ZRCADLO

v naší koupelně
krášlí

omlazuje
a dodává příznivý odstín tváři
co se v něm
několikrát za den
zhlíží

Usmívá se
svěžími ústy
a rozdychtěnými očima
Těší se ze života
Těší se z těšení

A já
- si myji ruce

ČÍM DÁL VZÁCNĚJI

voní léto
po senosečích a doušce mateří

a přesto se
pořád dýchá

maliny
k večeři
z hrsti rovnou do úst

postmoderní mrakodrap
samá chodba
a poschodí
jak ho v hromadě
zetlelého listí a trávy
z minulých let
zbudovala vzácná užovka

Na sluncem rozvoněném
už také stále vzácnějším
dříví
páření též vzácných
leč nevědomých ještěrek
Rytmické
vykřičníky vzniku
a také zániku
neboť
opět
nastane zima
a bude třeba vzácné světlo
a teplo ohně
pro někoho první
pro někoho poslední
- o to vzácnější

Ted' ale
- zatím ještě -
létem voní
ořešák a rmen
jak vzácné pižmo
stále vzácnějších tvorů

Nad zatopenou vsí vlaje
zkrvácený prapor červánků
příliš mnoho vzácné vody
příliš málo
čím dál vzácnější
pokory

SEPRANÁ KOŠILE

Co mě znepokojuje
do čeho se denně
oblékám
je
košile
sražená častým praním
Vybledlý azur
odřený límec
prořídlá tkanina
také pár knoflíků chybí
Rukávy sotva po loket
a na záda táhne
Odložit jí
byla by škoda
však se ještě na něco hodí

práce na zahradě
nebo záskok za pyžamo
propocené těžkými sny

Darovat jí
je nevkusné

Tak
znovu jí oblékám
tu sepranou
krátkou věc

Až potkám anděla
který mi řekne
- jsi krásná!

DÝCHÁNÍ V PODZIMU

Odpolední ticho oznámilo
podvečerní smyčcový koncert
na strunách oklekajícího slunce
zatímco horliví cvrčci ruší čtení
lužickosrbské poezie tamtéž

Na rozevřenou knihu sletěla
švestka mávajíc
modrými křídly podzimních chutí
a rybízové víno kutálí
rubíny uvnitř skleněné hvězdy

Na prahu podvědomí
hlásí se hořká vůně skořice
(ta ale patří vánocům)
Už?
Zas?
Už zas?

Dýchám
To
(všechno)
Dýchám a chválím
Stvořitele
Toho
(všeho)

SLAVNOST V ZÁŘÍ

O plaňky rozpadlého plotu
se zlehka opírají
nějaké růžové kytky
do zlatova rozehřáté
tancem ve slunci a vánku

Na jejich hlavách vysedávají
hloučky motýlů vystavující
vzácné kresby
na vernisáži křídel

Včely opile prozpěvují
a capella písně o medu
o jasu
nádheře
o požehnání

K večeru motýli
radostně
ale přeci jen naposled
zamávají pestrým hedvábím
na rozloučenou
pozdnímu září

DŽBÁN

Jehličky střepin
skleněné molekuly
řvou o pomoc
chtějí
život ve smyslu
smysl v životě
ale
smysl je
pouze
v bytí džbánu

Střepům pomoci není

snad
jen v nesmyslném
vesmíru nějakého smetiště
kyne budoucnost

Když přišlo světlo
a polevilo oslnění
z mocné záře

džbán
na svém místě
stojí jako dřív
krásnější o čistou vodu
kterou si nalévám

RÁNO PO SOBOTĚ

Ezechiel 37,1-15

V šabatovém svícnu
jemně čpí oharky

Jablka ozdobená hřebíčkem
- jejich vůně prý zasytí -
jíst se to ale nesmí
a ani nechutná

Dlaň žmoulá krajku
ubrusu vyšíváného kýmsi
před sto lety

Dočítám (asi po desáté)
a pořád odmítám uvěřit...
Deník Anne Frankové

Za oknem osamělý list
poletuje jako vzkaz
od neznámého ctitele

Zas přijde jaro...!

Dnes je den po sobotě
Hřebíčkem nasáklé jablko vadne
a mně je zima jako tenkrát

ŘEKLI MI

napiš báseň o jablku

Jablko k nakousnutí
vždycky kulaté
neboť věrné
milostnému
pohybu a tvaru
Země
která jablka vydává

Jablko z květu vyztřálé
voní
nese semena
hnije
nebo se promění
v závin

Jablko je poezie

Jablko je pokušení

Jablko je dokonale jednoduché
občerstvení k zahnání hladu i žízně

Jablko je symbol
a potrava králíkům
almužna dávným koledníkům
vůně do pústu
a barva do obrazu

Jablko je dar i odevzdání

Jablko je vděčný model
básníkům i řezbářům

Jablko je lesklé
žádoucí a inspirativní
i s kyselou chutí

hořkosladká slupka
a ohryzek k zahození

Jablko
jsem
já

KALUŽE

Rozmoklý sníh
nebo zlehýnka mrznoucí déšť
v zimním čase
v kalužích
zdvojnásobuje tmu
ale také
odlesky nebe

Černé lodičky
prodloužená chodidla

opatrně brázdí
mokry samet mezi hvězdami
jimiž jen Bůh může pohnout
bude-li chtít

Blikajícími světly prosincového večera
prolétá vysmátá kometa
s modrým vánočním stromkem v ohonu
Pokoj a dobrá vůle lidem
ve kterých Dítě našlo zalíbení!

BANALITA

Slizce prší
- To se stává

Dírou v zimníku
fouká mi na záda
- I to je možné

Můj pes je starý a kulhá
- Tak už to se starými
psy bývá

Postel mám ledovou
a v lampě došel petrolej
- Pár nocí se to dá vydržet

Žaludek mi nebere
a voda k pití zapáchá
- Hm ale i tak jsou na tom
jiní ještě hůř

Strašně mě trápí
že neznám adresu
na kterou lze poslat
vánoční přání

- Ale jdi - taková banalita!

PAHÝL

(Jindře Lírové)

Hvizd kosa
a ržání koní
sevřely útroby jara
porodními bolestmi

Vítr a déšť
prostovlasí bratři
rozverně
ukradli šátek
hlavě holé po chemoterapii

a ten hedvábný prapor
pomalovaný kobaltovým sluncem
snáší se v třepotavé adoraci
na shnilý pahýl
z něhož nepředpokládaně
vyrašila větev
plná zlatonosných včel
rozmařile hýřících
na jehnědách

JAHODY

Je to už nějaký čas
Tehdy
v horkém letním dni
daroval jsi mi
čerstvé jahody

Srdce se radovalo
a v ústech se sbíhaly sliny

V ten samý okamžik
míjel mne nemocný poutník
pažemi namáhavě otáčel
kola svého vozíku

Jahody jsem mu
jednu po druhé
vložit do úst

Ztěžka se usmál
a pokračoval v cestě

Jahody
které jsi mi daroval
tehdy
v horkém letním dni
ač neochutnané
sládnou mi na jazyku
kdykoliv myslím
na tvé jméno

POTŘEBA ČASU

Potřebuji čas
jako málo co
potřebuji čas
na co?

K upečení
nebo nákupu chleba
potřebuji čas
a k nabrání vody
na zapití

k procházkám se psem
v jabloňovém sadu
potřebuji čas

k nádechu a výdechu
a k protažení zad
až v nich slastně zalupá

K posezení na kládě
k zamyšlení
proč umírající strom voní
a lidské tělo páchne?

K poležení na břehu řeky
nebo potoka který zpívá
k chození bosky přesně tím místem
kde vlny nohy olizují
ale oděv nezmáčí

K milování a návratům
potřebuji čas
a k tomu
aby řeč postála

k třídění oblázků
a dosahování vrcholů
k rozdělávání strážních ohňů
a pletení kopretinových věnců

k přivonění ke koňské srsti
k sešívání roztržených srdcí
k modlitbě i snění
potřebuji čas

víc
než cokoliv jiného
na tomto světě

ZÁLOŽKY

Mám mnoho knih
Přečtených
Nečtených
Nedočtených

Jednu
silnou mám
rozečtenou navždy

Vkládám do ní záložky
To abych nezapomněla
kde je to důležité

Čtení které neomrzí
se dožaduje záložek

A tak zakládám
javorovým listem
květem kopretiny
(vypadá jako hvězda)
horským pramenem
hvězdou
(vypadá jako kopretina)

Zakládám zvetšelé stránky
houslovou strunou
havraním pírkiem
modrou mašlí
knoflíkem z kominíkovy bundy

mléčným zoubkem svého synka
kouřem ze starého milíře
kamínkem z hory

To jsou záložky
v mé rozečtené knize

To je
má kniha záložek

POPRAVA

Ticho ve větvích se zakrylo
ptačím zpěvem
aby lidská řeč
mohla alespoň na chvíli postát

Staré stromy
na úbočí se choulí strachem
němě čekajíce
na popravu motorovými pilami

...a ty
kam kráčíš
člověče?

TRÁVA

Je to velká sláva
když luční tráva
voňavě zraje s létem

Od země vzhůru
hledím jí na kolínka
a na kštici rozcuchanou
vlahým povětrím

Na svatou Annu je trávě
zrána trochu chladno
ale v odpoledním slunci
vyhřátá a pohostinná
zve znovu k poležení

Letní stíny se už protahují
a vítr
přemlouvá stěhovavé ptáky
k zajímavému cestování
All Inclusive

Tráva se nebojí že uvadne
Když zůstane

Dnes o svaté Anně
poskytla odpočínutí a potravu
mnoha tvorům

A to je velká sláva
usmívá se tráva
a vyhlíží příští léto

ČAS

Dům už zcela
zarostl psím vínem
Slepé okenice
se nesnaží ani
zamžikat víčky

V útrokách toho prostoru
pobíhá zesláblá myš
s ubroušenými hlodáky
a potemníci bojují o život
s dalšími reprezentanty zmaru

Já jsem dům
i prázdnota v něm
Červotočivé hodiny už
ve mně neodbíjí čas

Červotočivé hodiny
brousí kosu
Čtvrt
Půl
Tři čtvrtě
Celá

Nevíte
hodiny
kolik to dělá?

HAD

Jssssi náááádhernýý
tak inteligentní
tak hladký
a na dotek velmi přřřííjemnýý

Ccelou mne tiššše objímáššš
aniž co řííkáááššš

a já se bojím
že vííccc o mně vííššš
než já sssmím říícct

OČEKÁVÁNÍ

Markety jsou povodeň lidí
Ženou se ke kasám
vyhaslé oči
v hlavě otázka
na osud auta
svěřeného zavátému parkovišti

Dopravní kolaps
a v srdci nutkavé obavy
- nestihnu seriál
- nestihnu cukroví
a což teprve úklid!
nestihnu...nestihám

V mrazivé náruči řeky
hledají tělo dítěte
a jiné dítě je zrovna zneužíváno
a jiné dítě uhořelo od požáru
z adventního věnce

Svět se rozpadá do Nepříčetna
dál jen sype a sype
do nenasytného hrdla lidstva
z rohu hojnosti i Pandořiny skříňky
hrůzy zabalené
ve vánočním papíru

sype falešné peníze
k zakoupení
miliardy plastových betlémů
s růžvolícím nemluvnětem
a kometou na baterky

Pod zmrzačeným smrkem
očekávám Slovo
které by tělem
učiněno bylo

INVERZE

Svět už není
co býval
a přesto
básníci mají rojení
bez ohledu na smog
který škodí dýchání

Svět už není
co býval
V mlze se procházejí
majitelé psů
a projíždějí
mesengři se spěšným poselstvím
- každému co jeho jest
komu čest
tomu čest
a možná
čistě náhodou
dostaneš dopis
se samolepkou srdíčka
co se směje na celé kolo
co se směje naposled
a nejlépe

Smog dusí život
a také myšlenku
Smog je tu odedávna
stejně jako cenzura
a nezájem
- je tu smog!

Někdo se prochází lesoparkem
bez roušky -
a z plných plic
z p í v á

NA PONORCE

prý dostávají denně čokoládu
a sklenku vína
pravidelně si mění prádlo
z bezvadné bavlny
která se během krátké doby
ve slané vodě
zcela rozpadne
a ničemu neškodí

Dieslové motory
jsou barokní kantiléna
která se kudrnatí
jak dlouhá ovčí srst

Nadbytek čehokoliv dusí duši
rytmickým pohonem
složitými melodiemi
mnoha slovy
nebo
samotou ve společenství
směřujícím k významnému cíli

Barokní opera je nekonečná
vysilující pouť za tichem
s Godotem v patách
Muži na ponorkách
se jednou snad vynoří
a opustí hlučné zajetí

Má takovou šanci
i zbytek vesmíru?

UKRADENÉ TĚLO

(...Ale oni jim řekli:
„Proč hledáte živého mezi mrtvými?
Není zde, byl vzkříšen... Lukáš 24,56)

Z hrobu mých dědů
ukradli z kamenného kříže
bronzové Ježíšovo tělo
které již sto let žehnolo
a chránilo rozepjatou náručí
trouchnivé ostatky předků

Vlna bezmocného vzteku
vhání slzy do očí
a do srdce nenávist
k opovážlivému zloději
- ani Boha se nebojí!

Už je to tak

Dávno nejsme bohabojní
Příkoří na nás páchaná
špatně snášíme
a chudobu bližních přehlížíme

Kéž ukradené tělo Vykupitele
nasytí nuzného
a pozůstalým zvěstuje
vzkříšení z mrtvých

Část II. TVÝCH TISÍCE TVÁŘÍ

KDYBY

(Mezinárodní den zrušení otroctví)

Kdyby
nebylo tak pozdě
Kdybych tě
nikdy a v nikom
nepoznala

Kdyby sůl nebyla slaná
a plamen studil

Kdybych nechtěla nic
než na co dosáhnu
prsty své duše

musela bych se naučit
navzdory
nepříznivým „kdyby“
rozdělat oheň
z poslední jiskry svého
dohořívajícího křídla

MOC TOHO NECHCI

jen báseň
v první poště

Báseň silnou
jak ranní káva

Báseň která roztrhne
nebeskou oponu
a přinese vykoupení
od marného

Nic nechci
jen dech který by s mým
splynul
jak závoj mlhy
s hřívou lesa

Nic nechci
jen svobodu
s rukama za zády
křížem spoutanýma

Mezi zuby v letu zachyceným
krví napuštěným
brkem supa nebo hrdličky
do mříže vězeňského okna
píšu
báseň
jako život
silnou
jako slovo
vyzývavou
jako naději
nekonečnou

HLÍNA

Když Stvořitel uhnětl člověka
z prachu a ženu jeho
z kosti jeho kosti
zbylo mu
jen co do hrsti se vešlo
trochu hlíny

Věda si Hospodin rady i s přebytky
naplnil hliněným odpadkem
duši člověka
aby nezůstala zbytečná

Má duše
můj Pane
sotva váží
jak hrstka hlíny
s kterou jsi možná
v dokonalém plánu bytí
zprvu nepočítal

Má duše
Bože
má cenu
pouhé hlíny v tvé dlani
a přesto
domnívám se
ve své troufalosti
ó Nejvyšší
že na mne
tuto noc
myslíš

neboť má duše
ta hliněná nádoba touhy
smutná je a nelíbezná
až k smrti

KOŠ PLNÝ OVOCE

Ve dne déšť
a v noci déšť

Odvrácená tvář léta
slibuje příští radost

zatímco pohled
nastalého podzimu
zakryl rastr mlhy

v nekonečnu pocitů
v příslibu barev
mlžných opon
a dešťových preludií
dřímá i tvůj sen

Před oltářem milosti
osvobod'
zbytečně zaneprázdněné ruce
a zanoř je do košíku
plného ovoce z rajských stromů
pro ukojení
i tvého hladu
a žízně

Takový může být čas podzimu

Takový může být čas sklizně
v našem sadu

BÍLÉ A STŘÍBRNÉ

hvězdy kloužou
po paprscích
skromného lednového jasu
a usazují se na zemi
tak tiše a uvážlivě
Ani si nevšimneš
že všude tak bílo...
nevinné jak naděje
bělostné nevěsty
na početí

Bůh se také raduje
a také čeká
spolu s ní
spolu s námi
na osvobozené prameny
a zelené ratolesti

protože jen čistá voda
vítr a živé stromy
dokáží vyslovit
jeho požehnané jméno

HEJ - POČKEJ!

Hej - počkej řeko
na mou vlnu
nespěchej než tě dostihnu
a obě
stříbrně doplujeme k prameni

Hej - počkej strome
na mou tmu
než tě po hmatu
jako mne
obejme a do sebe vdechne

Hej - počkej nebe
na má křídla
než tě k usmíření
jako mne
modře nadlehčí

Hej - počkej větře
na mé koně
než ohnivé hřívy
jako modlitby
zapálí studená srdce

Hej - počkej živote
na mou radost
konci i počátku se vyhnula
a tak - jako já
v čase trvá

TVÝCH TISÍCE TVÁŘÍ

co živa jsem
co tebe znám
lámu si hlavu
jak vlastně vypadáš

Uzříti tvou jedinou tvář
bylo by osudné
bylo by smrtelné
pro Mojžíše i pro mne

Kdo ve tvé tváři
podobu Otce hledá
věčný život dostal
v tisících obměnách

Jsem člověk počtů
a také výpočtů - jak víš
Do rozpaků mě přivádí
že tvoje tváře nespočtu

Jsou tisíce hvězd
jasných i temných
jak všechny tvé obličej
před nimiž se skláním

Jsou tisíce hvězd
a tisíce tvých tváří s nimi
na jediném nebi vesmíru
v miliardách srdcí lidstva

TOUHA

po tobě
nejvíc žízni se podobá

To je hlavní důvod
mého putování

Procházím svět cestou
Častěji necestou
hledajíc studnu

Nic nechci ponechat náhodě!

Co kdybych z převeliké žízně
zcela vyprázdnila polní láhev?

Touha
po tobě
cestě se podobá

Kráčejíc po ní
od studny ke studni
tiším žízeň a vstřebávám
pravdu a život
v obou osách nekonečna

KDYŽ SE MĚ DOTÝKÁŠ

nebojím se zlého
Když se mě dotýkáš
mohu vstát a jít
když se mě dotýkáš
přenesu i horu
po vodě lehce přeжду
tam na druhém břehu
u tebe se skryji

(Matouš 17,7)

NADĚJE BEZ NADĚJE

Šeří se
Mrazivě dýchá svět tam venku
na římse otevřeného okna
duše
snaží se odletět

Už není naděje

Už odstraňují i jmenovku

Naše naděje se rozešly

Zubatice klimbá u těla na loži
Smrtelná úzkost spí s morfiem
Ještě tu jsi
Už tu nejsi

Zvadlý lotosový květ
V náruči sněhových vloček

Připravili jsme ti dárky!

Beznaděj vánoc
v Temné noci
a za hranicí království
Prosba

Rozpomeň se
u svého otce

Kyrie eleison

POUTNÍK

(Pavle Vaňkové)

Ubírám se k horám
v podvečer
chytanu oblohu za límec
a vyzdvihnu ji lehce
jako pírko
z orlího křídla
vysoko nad zakrvácené mraky

Na padáku z pavučin
Poletuji nebo klesám
kdykoliv se mi zachce
třeba až k moři
jak odlesk starého majáku
kolébají mě vlny

Očima omývanýma slanou vodou
sleduji duhu
nabízí se
sklánějíc se nade mnou
vztyčený a klesající most
do třibarevné věčnosti
neuchopitelné
jak světlo bývá

Po jejím oblouku
V podvečer
ubírám se k horám

zpívám
nikdo mne neslyší
jen Bůh
také možná sám
jako já

Tedy zůstali jsme s Bohem
Zase sami

Dovolím mu
aby mne chytil za límec
a vyzdvihl mne lehce
jako pírko
z orlího křídla
vysoko nad zakrvácené mraky

KOLEDA

Stůl je bíle prostřený
na něm chléb a víno
znamení milosti
a taky osolený brambor
abych věděla odkud jsem
a čím mám být

Koledníci
vystrojení mobily a kořalkou
mávají pomlážkami
žvatlajíce své hody i doprovody
Žádají si hlavně pukavce
pro vyjádření nedůvěry
k další dočasné vládě

Do rozkvetlých stromů
Bůh pláče svou bolest
pro mrtvého Lazara

Večer na mé lůžko
padají hvězdy
splněných
i nesplnitelných přání

a slyšet je šum andělských křídel
jak posel vrací se
z otevřeného hrobu

O čem podá zprávu?

SALVATOR MUNDI

Beránku Boží
který snímáš hříchy světa smiluj se nad námi

Beránku Boží
který snímáš hříchy světa
daruj nám pokoj

Na kříži náruč
rozepjatá v touze

po objetí matky
dítěte či osoby jakkoliv blízké
ale
a to možná hlavně
v touze po lásce Boží

Je liduprázdno

Ženy
které pod křížem vystály
důlky nevěřícího lkaní
už odešly
na svá vychladlá lože

V sobotu
po celém domě voní
jehněčí pečeně
a lidé
po dlouhém půstu
opatrně upíjejí z kalichů víno

Tak nakonec to bude pravda
že jíme maso beránka
a pijeme krev z hroznů izraelských...

Odkvétající třešně
sypou mi na cestu
i na hlavu
bělostné krášlení

K usnutí
dám si místo polštáře kámen
jako Jákob
před zápasem se sebou a Bohem

Budeš tu
až se rozední
můj Pane?

O KUS DÁL

chce být
nejspíš každý
z nás

Jen tři slova...

o jaký kus?
a kde je to moje
-dál-

Potíž se nanevšest decentně
skrývá v zamlčeném přiznání
že je
zač se stydět

Člověčenství naše
nahé zbité a bezmocné
visí na kříži

A kde jsem já?
Kde jsi ty?
Snad
- doufej -
že o kus dál

O kus kříže výš

DUŠE MÁ

kteřá jsi ve mně
nikdy v jiném těle
málokdy na nebesích
Duše kteřá
nemáš jméno
k posvěcení

Nechci aby přišlo
tvé království
ani tvá vůle na nebi
ba ani na zemi

Dovol mi jíst chleba daný z milosti
dnes i zítra
a propusť mne k odpuštění vin
mým bližním
jako i já odpouštím svému Bohu
i mým nepřátelům

a jestli mne uvedeš v pokušení
ukazuj mi jak se zbavit zlého
protože tě nechci ztratit
na věky

amen

CESTA SVĚTEM

Po zemi ráda chodím
po nebi jak oblak pluji
na moři vzdouvám se
s vlnobitím času

Ale když na cestě světem
zaslechnu stín tvého slova
rozběhnu se
a tváří jak plamen zářící
ochutnávám vítr

RYBOLOV

Zrovna svítalo
když vrátili jsme se
z rybolovu

Ani tentokrát
se sítě našich očekávání
nenaplnily
a my
očima víry hledali Mistra

Mistr tu býval
vždycky když se
prázdné sítě zapletly
a my zůstali bez obživy

O příd' pramice opírá se odliv
S nebe doběla rozpáleného
nemilosrdně padá jasná koule
a vysouší mozky
i mořské životodárné hlubiny

Nevody se plazí
zatrhávají
o písek bezcitného pobřeží
a naše vesla drhnou
neústupnou mělčinu

Kde jsi Bože náš
- vyprahle chrčí hrdla
zatímco duše nalhává
- zase bude líp!

OBĚŤ

Ty víš
jak bolí samota v davu
a krutost lhostejnosti
neboť dokonale chápeš
strach
smutek
a tíseň
nyní a třeba i v hodině smrti

Ty můžeš
naplnit naše srdce po okraj
slzami milosrdenství
neboť chceme s tebou plakat
nad bědnými tohoto věku

Nechť jen tvá milost
uvede ve smysl nářek
tvých spravedlivých
a posvěcující Láska
přetvoří jej v oběť

Část III. - LANOVÉ MOSTY

ŽENĚ MÉHO SYNA

Po tvé návštěvě
vždycky něco krásného zůstává
úhledně složené prádlo z koše
hliněný kašpárek
ozvěna písně
recept na dobré jídlo
malování na skle
nebo fotky
a památeční hrnek
jen tak pro radost

Tvoje přítomnost
je pro můj dům
důležitá

snad kvůli modlitbě
za naše milované
i za ty
které sotva známe

možná i kvůli uschlé kytce
připomínce našeho toulání

V mém domě
Tvé skromné stopy
nemizí...
dokonce přibyly
- uvnitř mého srdce -
šlápoty maličkých nožek
a dětská pusa od malin
korálkový smích
a velké oči
známé už po tři generace

Ráda o tom píšu
neboť s tebou
přišlo požehnání
do mého domu

NEBE NAD PAŘÍŽÍ

je chvíli modré
a chvíli zase ne
Děšť stéká na pouliční stánky
a na lidi
kteří nemají co dělat
a tak se smějí
zpívají s akordeonem
i bez něj
nebo si hrají

Bílé sochy se starají
jen o své vlastní osudy
a všechny Mony Lisy na světě
jsou na tom podobně

Já je ani trochu nezajímám!

Jednu nohu šplouchám v Seině
druhou ve Vltavě
Eiffelka má hlavu v mracích
a mně se stýská po Petříně

Tak odnesu své srdce
do Sacre Coeur
aby tam bilo
až mě budeš hledat
jako já tebe
v Paříži
v májovém dešti

TAK UŽ SE KÁCÍ

v našem lese

Už se kosí
naše louka

Můžu se tvářit
že se mne to netýká
a dál listovat
v prošlém kalendáři
svých životních fází

Kací
a kosí
ta Paní Spravedlivá

A kamarádi padají z výšky
padají s koní a se střech

padají na ústa
padají na zadek

padají do nicoty příštího
ať s kapačkou v paži
nebo s dýkou v srdci

Padají

Podstatné
především pro mne je
- že už nevstanou

Má ty Spravedlivá
a co já?
Tady
bez nich..

Sekera i kosa
čeká
kdesi
Na koho
- si?

JEN TROCHU SMUTKU

kvůli bezbranným
do naha svlečeným
platanům

místo kočičího protahování
na olysalém trávníku
skotačí vítr
(horký na tuto roční dobu)

a čte mi verše
z odvanutého lístku na tramvaj
do stanice Touha

Muž s bílou hřívou
v mé hlavě dál krotí klavír
a už se nemůže dočkat
své hudby
a mé pokory před ní

Na nesměle zahřátém topení
voní rozteklá svíčka
z minulých vánoc

Brzy budou Dušičky

Koupím si nový klobouk
a budu zpívat chvalozpěvy

vždyť
také tvůj kámen
je dávno odvalen

JEDEN DRUHÉMU

Celou tu dlouhou dobu
tu velkou vzdálenost
od hvězdy k hvězdě
mě znáš

A já tebe

Jen jména nám v paměti
neutkvěla

Nač také...?

Jeden druhému
stavíme oltáříky z kamínek
nesmělého poznání
božiště na které klademe verše
jako oběť poezii

Na lůžku představ
přivineš si mou hlavu
blízko k srdci
aby se mi modře spalo
až do básně

STAČÍ

přešlápnout a ...
vystoupit z řady
vytáhnout rolety
vybrat si hvězdu
uklidit po sobě odpadky
pořádně vyvětrat
otevřít knihu
přiložit ukazovák na Slovo
napít se vína z poháru
sníst kousek chleba
a vyjít

KDYŽ CHCEŠ

můžeš sevřít vítr do dlaně
a rozpálené čelo ozdobit
sněhovou vločkou

Můžeš zneškodnit
řvoucí bestii
a dětský pláč změnit
do úsměvu

A také
poznat
co má čerstvě spadlý žalud
pod kloboukem
a na koho teď slovo padne

Jestli chceš
můžeš jít docela pomalu
anebo snažně běžet
do královského paláce
Zrovna tam pasují
někdejší knechty
na rytíře

BOSOU NOHOU

rozhrábnout a ušlapat
řežavé uhlíky
po sté
po tisící
zabraňovat požárům

Oheň se vpaluje
do starých jizev

Ještě jsem si nezvykla
na bolest

ABSOLUTNÍ TMA

Některé kraje na Zemi
vyhlašují absolutní tmu
Lidé všechno zhasnou
aby
alespoň jednou za čas
vidět bylo za noci
zda hvězdy na nebi
dosud svítí

Některé hvězdy ve vesmíru
vyhlašují absolutní světlo
aby
alespoň jednou za čas
vidět bylo za dne
zda lidé na Zemi
dosud jsou lidmi

TRUDOMYSLNOST

Hluchá jsem
a němá
housle
kterým chybí Mistr

Studená
a šedivá
v té mlze
v té samotě
- někde prý
moje srdce
žije

a jak vodní vír
nic nežádá
prostě je
točí se
a mizí v nehledání

LANOVÝ MOST

Daruj mi
most
visutý na lanech veršů

Slovo
Světlo
prostě jen most od tebe ke mně
ode mne k Němu
a zpátky k tobě

také ke hvězdám
k lidem
ke stvoření
k odpuštění

Daruj mi most
přes prázdno
a přijď mi po něm
naproti

DO ADVENTU

zbývá ještě pár týdnů

Ale vrací se
(vzpomínky)
vrací se
(čekání)

Na koho

Na co

Svět poskytne výsměch
ani nežádáš
Člověk může dát
jen část (jakkoliv neopakovatelnou)
sebe

Žijeme život
(v závorkách)

Na vyprodaném tržišti dějin
se prohání suché listí
mezi zavřenými stánky protikladů

Jsme tu
a nejsme
(v očekávání)

...a zítra --
- Zavoláš?

DOPRAVA

Na tomto místě
ještě nedávno
byl slyšet
pláč deště
snímaný polonahými stromy

ale teď
kamiony
a spousta sebevrahů
co řídí kola svých osudů
ruší spánek mokrých koček
zatoulaných do panelákových sklepů

Snesu se
výtahem do suterénu
s miskou mléka a granulí
(třeba tentokrát nebudou krysy
tak pohotové)

Tolik koček
a tolik krys
se ráno co ráno připele
do cesty člověku
na dálničním přivaděči

Večer
polonahé stromy
marně zkoušejí
plakat hlasitěji

Řev svého prostoru
nepřekřičí

TAK DLOUHO

jsi tady
ale vždycky
jednoznačně
mimo můj prostor
mimo můj čas

jako sníh
na svatého Martina čekáný
na první jarní den nevítaný

Jsi tady
tak dlouho
má duše

vždy na druhém
konci telefonního drátu
vždy v nerozlepené obálce
s návratkou

Stromy letos
(zas) podruhé kvetou
ale ovoce shledáme
pouze na prodejních pultech

ZIMNICE

Jaká je bolest kůže
v podzimním slunci
v mlze nad souvratí?

To ví jen ten
kdo tu není pro legraci

Horké nápoje a babské recepty
Odpočívat se nedá a mráz pálí zevnitř
Tělo bolí
a každý nerv o sobě dává vědět

V huňatém županu
se měním v modrého bernardýna
s uslzenýma očima
a když spím
honím se
za ocasem
nekonečného snu
který vyčerpává
svou umíněností
jako tvé naléhání

RACKOVÉ

dnes tolik křičeli
a někdo řekl
chechtají se
jako rackové

Jsou drzí

Berou si potravu
od lidí
ani vděční nejsou
jen se smějí
mé snaze
vypůjčit si jejich křídla

Kůň moudrýma očima
děkuje za mrkev

a pes zas
za piškotovou hostii
z pánovy dlaně

Rackové jsou jiní

Bezdomovci

Drzí

Lační

Hyperaktivní

Nevděční

Pořád hledám
toho zaslíbeného
toho prorokovaného
provokujícího

Jonathana Livingstona

A nedám si pokoj

Dokud
nezahlédnu
jeho stín
nad oceánem všednosti
nad mořem zmaru

bílou šipku letící
vzhůru k životu
vzhůru k nebi
tady a teď
Samozřejmě!

MALÉ NÁMĚSTÍ

Uprostřed malého města
malé náměstí
Neobvyklé
Tiché
Spoře osvětlené
spící náměstí

Kašna
nijak významná
Voda ale tryská
i o půlnoci

Toulavým krokem
bezprizorná kočka přešla
malé náměstí
od Řezníka
k Papírnictví
odtud
k Optiku Kunešovi

Malé náměstí
uprostřed
malého města
žije
aniž o tom ví

Lucerny
i podloubí jsou
dobře viditelné
z polovice oken
jediného hotelu
U černého vola

A tady se rodí
pozdní lásky
pozdní poezie
i dnešní zpráva
o světě
který není jak býval
kterého
jako malých náměstí
i malých
tichých měst
ubývá

HLAS

(The Blue Bossa)

rozpadá mne do svobody
smíchu a pláče
do svobody bolesti a -
zbavení se bolesti

do žízně a uhašení žízně
drsnější než milování
něžný jako pavoučí vlákno
na řasách podzimu

Skromný a velebný
na ulici i v Rudolfinu
prostý veškeré nenávisti
prostý veškeré závislosti

ten hlas

Zrychluje i zastavuje
tep krve ve spáncích
i vodu v řece

Už ani luna mi nepatří
Už ani dům a sýpka a povoz

Už sama sobě nepatřím
a ani tomu hlasu ne
když zpívá ve svobodě
v pohybu
a v čase
v tónech

S dredy nebo pleší
ve smokingu i v hadrech
V zimě
když i moře zamrzá
a ryby nad hladinu nevyskakují

slýchám tě
nebojím se
a jsem
šťastná
jak radíš

PAMĚŤ 1

Vrať se zpátky
živote

Jak kdysi
dovol nám
dotýkat se
a objímat
líbat a
naslouchat jak láska dýchá

Vrať se mi zpátky
jak si tě pamatuji
v tónech a barvách
v tančících stínech

Tak jak si tě pamatuji
v sefardských písních
ve splynutí violy a loutny
v elektrické kytáře
a chraplavém blues
v beatu vytloukaném
ze základního kamene hudby
vyčeřeném bubny i srdcem
v poslední sklenici vína

Vrať se mi zpátky
do mé a naší paměti
vrať zpátky všechny
kterých se chci dotknout
políbit je na přivítanou
na usmířenou
na rozloučenou
když i mé vlasy poleptal
sníh pozdní zimy

... a není-li ovoce
chválit chci listí
věkovitého dubu
na kost zmrzlé
a přesto
živé v paměti jara

V BAROKNÍM PODLOUBÍ

někdo někoho
drží za ruku
protože sem nikdy neprší

V barokním podloubí
je zaprášená lavička
hned vedle dveří
které kdovíkam vedou

Lavička je pohostinná
vysedávám na ní s tím
kdo má zrovna na mne čas

Dnes jsem tu s Pathi Smith
a včera s chlápkem jménem Vladimír
- byl plný poezie hudby a vodky

A tak bych mohla dlouho
jmenovat příchozí z knih
i ze staré městské dlažby

Občas chci tady být
úplně sama
aby mi nebylo zatěžko zvednout se a

projít barokním podloubím
slyšet zvony
a zacítit tvoji vůni

kterou jsi tu zapomněl
na jaře když
všude kolem přelo

PAMĚŤ 2

tak přívětivá
neoblomná
svazující

paměť milosrdná
a k zbláznění vlezlá

Ruku kolem mého pasu
hlavou spočívá mi na rameni

Nic neříká
mrcha
jen tu je
ve chvíli
jako je tahle
nedá spát
burcuje vědomí
nevědomí
podvědomí
až k bezvědomí
Paměť
bezhlesná
bezohledná
stále mě provází
a neodpouští

GENETIKA

Nevoláme k tobě, abychom ti předložili
své spravedlivé skutky.
Dovoláváme se pouze tvého slitování. Daniel 9,18

Dnes v noci není kam spěchat
a nábřeží nabízí desítky
volných laviček
a světla pod vodou i nad vodou

Proč neusednout
proč se nezamýšlet
proč nepočítat
nespočítat...?

Je dlouhý řetězec chromozomů
od Brna až do Kdovíkam
ale já
JÁ Bratře Mendele
jsem tu jen jednou

a se mnou
jen jednou:

- židovská nevěsta
- habsburská hraběnka
- socialistická sociální pracovnice
- a babička živnostnice
- účetní
- vdova a majitelka realit

a přesto všechno
křesťanka
absurdně také po předkovi
co prohrál svůj erb v kartách

a po tom jiném
Sokolovi
tužil paže
vlasti sloužil
uměl předvídat
a přesto
uštval své tělo k mrtvici

Po všech těch člancích řetězu
jsem křehce nezdolná
i po těch nevlastních
dědičně a neúředně
pravděpodobně nejbližších

Počali ve mně
nechtěného vzpurníka
(proti čemu vlastně?)

- Komunista
hledal své kořeny
v pastoušce na Veselém kopci
a ten druhý
krásný chlap co mohl být mým dědou
prohnal si mozek pětačtyřicítkou
protože neunesl tíhu rodu
natož pak tíhu rodiny

Byla tu máma
jejíž balvan nadhazují nad hlavou
dík Boží milosti
a její bratr
který tutéž milost popřel
a zemřel s mauserovkou v ústech...

Jsi tu ještě
Bože?

Pozemský otec
muž plný úzkosti
nebeský Syn
muž plný bolesti
oba platili
abychom přežili
časné umírání

Jsem pouhé žebro ---
a zároveň denně
drtím hlavu hada

Někdy je toho moc
Zkřížené rody
od slova Kříž
Někdy je toho
více než čtverec nad přeponou

Jsi tu ještě
Bože?

Na lavičce
obrostla jsem jíním
Světla pod vodou i nad ní
připomínají Atlantidu Není kam se nořit
pod hladinou je jen
neskutečná skutečnost
a světla mých mrtvých

Tak místo utonutí
znovu
po sté svobodně
za tebou vzlétám
ke smíření
k odpuštění

ODEŠEL PES

přítel navždy

Svou zlatou podobiznu
vtiskl do lesů
vod a strání
také na své místo
v našem domě
a u ohniště v zahradě
kterou hlídal

Na mých kolenou nevybledne
portrét jeho krásné hlavy
když umíral
a jeho srdce v mém
dál bije

Nejtěsnější blízkost
je v lásce a smrti

Víme to ještě?

U FRANTIŠKA

(Alence Vávrové)

Malý František nikdy neměl rodný dům
a tak mu dobří rodiče moudře darovali
alespoň Lázně s kolonádou a parkem
kde se v každé době léčí neduživá láska

Přešla léta a František spatřil lásku tančící
ve dveřích voňavého krámků kde na prodej
mají staré slabikáře kočičí sny a také básně
a možná i mnohá tajemství o touze a slzách

Zastavil se aby už nikdy s prázdnou neodešel
aby neproměnil zlatý dukát v neplatné mince
Zastavil se a navždy spočinul na samém dně
jejích laskavých očí za růžovými brýlemi

BÍLO

Bylo tak bílo!
Na modrém nebi
slunce z bílého zlata
drolilo maličké hvězdy
Snášely se k našim
rozjásaným tvářím
a padly spolu s bílým štěstím
rovnou do srdce

To bylo v zimě
Bílé děti sbíraly
z křišťálové země klenoty
navzájem se obdarovávaly
zdobíce se nadšeně
na bál Zimní královny

A pak už nic
jen bílá smrt
vše zavála
ani zvonec nezaklinkal
ani ten zvonec...

ZMRZLÍ

to vzali letos doslova
pochybnou čest dělajíce
svému přízvisku

Pro jejich zlovůli
se květy ořešáku
přes noc změnily
v teskně páchnoucí chuchvalce

Podobně se stalo i jiným květům
také mladým bukům
i holým ptáčatům
vyhozeným z prochladlých hnízd

Sousedka pohlíží
švidravýma očima
na spoušť kolem
naříká nad zmařeným ziskem

a mně z hlavy se vynořují
dávne otázky jak vraky po bouři:

Kdo žehná svým polím
sadům a lesům

Kdo prosí Bože
za úrodu a dává prvotinu z ní?

A myslí hospodář
na vdovy a sirotky
a právo jejich paběrku?

Sousedka usazeně šeptá
s rukou napřaženou
k zavřeným dveřím domu

"...koupil ještě větší sekačku
a kravám bude podestýlat pilinami..."

Pomrzlá tráva
značkuje zlatými pampeliškami
cestu naděje k dalšímu
létu milosti

Na hrobě mrtvého máje
tančí Mamon
a jeho nohsledi
si mnou ruce omrzlé chamtivostí:

Letos prodáme i
co by ani pes nežral...!

MÁMA MÁ NAROZENINY

Včera ještě hlína vydechovala jaro
ale dnes
- ale dnes
stromy vztahují zmrzlé
kostlivé ruce ke skleněnému nebi

K narozeninám přišli popřát
lokajové komfortu
a vzácností za výhodné ceny
O klobouky jim místo oříšků
zavadily jen
neplatné kreditní karty
synovské lásky

Žádný shon kolem dědictví!
Žádné objetí!
Žádné oslavné veršičky!

Po skromném občerstvení
na bufetovém stole radosti
začala naplno únavná hra na labutě a pávy
s hudebním doprovodem
bezzubých nástrojů
Happy Birthday!
Happy Bird Day!
..ber
...dej!

PANÍ VE VÍNOVÝCH ŠATECH

Napsala mnoho básní
a také trochu poezie
V buclatých prstech
svírá sklenku:

„Už vykrádám sama sebe
a to nemluvím o těch
dříve vykradených
Klasiku už dneska nikdo nečte
tak je vždycky kam sáhnout“
směje se rozmazanými rty
a nechává si dolít
„V mých verších
se občas zablýsknou
klenoty z dědictví básníků
kteří dávno nejsou
a na rozdíl ode mne
už nepíšíou...“

Paní ve vínových šatech
se rozléhá zaplněným křeslem
a její tělo se smíchem otřásá
jako krajina v okolí
rozespalé sopky
Na dně lahve
schovává se pravda
o nespravedlivé samotě
o nesplněných slibech
a zmarněných snech
o mrtvých vzpomínkách
které už nikdy nevyraší
do zítřejší naděje

V bezpečné náruči
sametové lenošky
nesličně pochrupuje
paní ve vínových šatech
Na špatně nalíčené tváři
zasychá
sedmdesáti karátový diamant
výkupné životu
za trochu lásky
snad někde na kraji světa

JONÁŠ

A máme tu proroka!
Žije v akváriu
Má vodu rád
Jednou týdně dostává
čerstvé rousnice
a sloupek v nedělní příloze

Prý má pro něho největší cenu
svoboda projevu

Pod vodou může vykládat
co se mu zlíbí
a pak třeba i sepsat
ty své povídačky
o pokání a vyznávání hříchů!

Král na sebe oblékl
režný pytel místo roucha
a pomazanou hlavu ušpinil popelem
- to je ale jeho věc
Nás to netrápí!

Bůh ví
že v tomhle městě
že v blahobytném městě Ninive
může kdokoliv dělat
co sám uzná za vhodné!

SRŠEŇ

vlétl
nejspíš nedopatřením
do domu
kde spalo dítě

Všichni obyvatelé
ozbrojeni nenávisným strachem
sjednotili své myšlení
a vydali se na lov
s úmyslem zabít

Stačilo
otevřít okno
a nezvanému hostu
umožnit návrat
pod jeho vlastní střechu

DENÍČEK ROZMRZELÉ

Skončilo to hezké období
baculatých kukuřic
a bzučení vos
ve štědrých korunách slivoní

Spěšným vlakem
od jezera pryč
odspěchalo léto
aniž se svěřilo kam

a tak už nemůžu chodit po vodě
ale naopak
voda chodí po mně
s tichým crčením
studeně a mokře

Na zadku mi praskly
chatrné posezónní džíny
nicméně
mokrými větvemi
probleskuje první zlato
co stačí jen utrhnout

Zase bude líp
protože vítr začíná tančit na zápraží
a mlha mává vranám
na uvítanou

Zabalená do podzimního kalendáře
napíšu svůj první milostný dopis
Adalbertu Stifterovi
na kterého jsem v letním žáru
neměla čas

STOPY V LETNÍM TICHU

Hobojově zadumaný podvečer
zanechává v chladné trávě stopy
- to jak spánek přešlapuje
než se pustí
po paprsku luny ke snu

Mnoho slov vyprázdní obraz
mnoho obrazů vyprázdní slova
dřeň která zůstala
nejvíc se podobá básni
nebo snad světlu?

Z večerní polévky se kouří
a dítě si žádá pohádku
o víle která upláchla zlé Klekánici

Jednu lžičku za maminku
ty ostatní za Uspávače
Vezme si vílu za ženu

budou mít spolu mnoho dětí
které se nekonečně nimrají
v polévce uvařené z příběhů

Za horou vysokou
slunce si rozestýlá
růžové peřiny nicnedělání

Až ulehne
bude si možná
číst mé básně

lampičky hvězd mu posvítí
na nejkrásnější verše
o letním šíráni

Na světelném bále
v chodbě našeho domu tančí můry
natřásají se a uklánějí
v pestře sametových šatech

vytáčejí piruety kolem lampy
-Tak rády by udělaly dojem! -

Cvaknutí vypínače ukončí rej
a žárlivé srdce touží po záři

jenže noční tma
je lhostejná
jak kočka
která hladovému nevěří

Jitro vytáhlo na stožár dne
modrojiskřivou vlajku
Jaké milosti jsi dnes pro nás uchystal
dobrotivý Bože?

Už to
že všichni v domě
dosud zhluboka oddychují
a v jejich tvářích se zvolna
probouzí úsměv

- už to je důvod
pochválit dnešek
a těšit se v novém dni
na první letní ovoce

Dokořán otevřeným oknem
vplouvá poledne se vzduťými plachtami
shání se po lidech
kteří by na palubě hojnosti
společně a s díkůvzdáním
rádi poobědvali

K připravenému stolu nikdo neusedá
a tak poledne zvolna opouští dům

Venku mezi ploty zástupy hladových
žvýkají suchou kůrku bez chuti

Nikdo se neobtěžuje vyjít
těch pár schodů a očistit bláto
z unavených bot

Je už po třešních
stokrát vyřčené SNAD
stalo se obávaným NE

Už je po třešních
pod stromem hojnosti
jen zbytky vosí hostiny

Už je po třešních
a mé pobledlé tváře
letos nezčervenaly

Utišils bouři jediným slovem
a vodám jsi rozkázal
aby opadly

Z listů dosud kapou
křišťálová zrcátka
ale potoky i lidé
si mohou oddychnout

Slunce tvé lásky
Rozepjalo náruč

Zklidnělé lidstvo
usedá k televizi

- vlastně se nic nestalo...

VÁNOČNÍ POLÉVKA OD DELICIE

Tolik sněhu letos
nikdo nečekal
a on tu je jak kdysi
jako tenkrát
V každé vločce trocha milosti
a dohromady - zázrak!

Pod nohama krystalový cukr
kterým andělé zasypali cestu i les
a v dálce zvony
a šlehačkové siluety věží

Už se smráká
- měla bych se bát...
ale mám kolem srdce ovinuté
ruce s jizvami v dlaních
a ty mě chrání

Někdo ti ukradne radost
jiný zpět ji daruje
a místa kudy prošla smrt
září světlem znovuzrození

Jsme tady
ty a já
aniž víme
na jak dlouho
(tím se nic nemění)

Do času pokoje
nad Mesiášovými jeslemi
vzlétám

Nasyčena vší tou dobrotou
mávám křídly na uvítanou
novému slunovratu

KABÁT

(Andulce Kuchynkové)

Stvořeno láskou
stvořeno milosrdnými rukama
je tady na hvězdě Zemi
Stvoření
Abys přemohl pochyby
dotkni se modrého knoflíku
na kabátě vesmíru

Pod velký teplý kabát
se vejdemo všichni
Svět kolem nás se kymácí
a šlape v rozbitých nadějích
okovanými botama bolesti
a v odcizené lhostejnosti
nepoznáváme ani svoji vlastní tvář

Pod kabátem je všechno jiné

Bezpečí
teplo
sytost hladových
a v jediném rytmu tlukoucí srdce
naše a Jeho

EPIŠTOLA ČTENÁŘI

Milý čtenáři,

poezie se nečte, poezie se žije. Kdo není dosti trpělivý a nezastaví běh svého života, většinou se s básní mine. Báseň nabízí uslyšet tlukot vlastního srdce a vnímat rytmus vlastního dechu. Pomalu sundává obvazy z našich ran a my někdy s překvapením zjistíme, že už jsou zahojené.

Básně Delicie Nerkové sondují především naše nitro. S ženskou něhou nás vedou za ruku do labyrintu vlastní minulosti i přítomnosti, do našich vztahů a nevztahů, umožňují ptát se znovu i tam, kde jindy tak rádi už pouze odpovídáme.

Ve středu sbírky stojí báseň Genetika, zrcadlo nastavené minulosti. Kdo vlastně jsem? Odkud jdu? A kam? Jaký má moje pouť smysl? Kdo jiný by měl hledat odpovědi, nežli básník? A protože básník (zde básnířka) ví, že odpovědi se často hloubka otázky zničí, uchyluje se k modlitbě. Oslovuje vlastní duši (báseň Duše má) a znovu se s obnaženými ranami vystavuje na milost a nemilost tomu, v jehož milost doufá.

„Vrať se zpátky, živote!“ volá básnířka s marným úsilím zachytit to, co odnesl čas. Její touha po návratu minulosti však není sentimentální, plačtivá nebo ukřivděná. Je plná vděčnosti. Navzdory vší marnosti, smutku a ranám. „... není-li ovoce, chválit chci listí...“

Psát poezii v čase, kdy „klasiku už dneska nikdo nečte“, není jistě snadné. A přeci je to nezbytné. Pro Delicii Nerkovou jsou zvláště básně inspirované konkrétními událostmi či osobami možností být. Navzdory smrti, nemoci, bolesti a traumatům minulosti. Snad proto, že ví o vesmírném kabátu jistoty, který si obléká na sepranou košili svého vlastního života. Proto může chytat oblohu za límec a vyzdvihnout ji lehce jako pírko z orlího křídla vysoko nad zakrvácené mraky. Nechme se vyzdvihnout s ní.

Petr Vaňura, Plzeň 2013

DOSUD PUBLIKOVÁNO

Poezie

Te Deum (1991)

Jóbova zpověď/Zpráva o mrtvých /2001)

Andělské zvonění (2003)

Pravdy a pocity/Sedmý den (2006)

Klauni a šašci (2006)

Pod fíkovníkem (2007)

Hledači pokladů (2008)

Průniky (2010)

Druhé dětství

Próza

Darmojeři (2008) vydal o.s. Okamžik

O AUTORCE

Do roku 1989 publikovala kromě občasných drobných próz a básní v časopisech jen odborné články v oboru speciální pedagogika. V r. 1990 přijala definitivně svůj literární pseudonym Delicie Nerková a začala vydávat poezii vlastním nákladem. „Šuplíkové“ básnické sbírky, nashromážděné v předchozích 25 letech, zlikvidovala a začala psát zcela nově, se silným duchovním kontextem.

Prózu píše výjimečně, ačkoliv příběhy lidí, které potkává, i její vlastní, mají velmi dobrou odezvu jak v časopisech, tak i v literárních soutěžích. Autorka získala opakovaně prestižní ocenění jak za poezii, tak i za prózu, v soutěžích Literární Šumava, Literární Varnsdorf, Literární Čáslav, Mělnický Pegasus a i při dalších příležitostných soutěžích, vyhlášených časopisem Zora, nakladatelstvím Okamžik o.s., Ministerstvem kultury a Ministerstvem práce a sociálních věcí. Původním povoláním je speciální pedagog. V současné době pracuje jako privátní psychoterapeut. Její celoživotní práce s lidmi ji naplňuje a inspiruje stejně jako její křesťanská orientace.

Spolu s manželem vychovali dvě děti a čekají páté vnouče.

TIRÁŽ

Název: Sepraná košile

Autorka: Delicie Nerková

Obálka: Hana Staňková

Vydal: Antonín Drábek, Balt-East

Pořadí: 179. publikace Balt-East

Vydání: první, 2013

Tisk: Art D

ISBN 978-80-87283-67-7